

Hvad er Qarinah (Indikation)?

Bismillahir Rahmanir Raheem

Allah ﷻ siger i Qur'anen:

﴿وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

”Og lad der iblandt jer være en gruppe, som kalder til det Gode (*al-Khayr*), og påbyder det rette (*al-Ma'ruf*), og forbyder det slette (*al-Munkar*), og disse er de succesrige.” [MOQ Aal 'Imran 3:104]

Det er et velkendt faktum blandt Usuli (Jura) retslærde, og Fuqaha, at en ordre ikke nødvendigvis indebærer en forpligtelse men blot en anmodning (Talab), dvs. om at udføre en handling. For at denne anmodning kan kvalificere sig som en forpligtelse så kræver det en shariamæssig indikation (Qarinah); ellers ville det forblive en anmodning.

Dette er fordi det arabiske sprog per natur er et sprog fyldt med ordrer og anmodninger, dvs. 'gør det og lad vær med det'. Mange shariamæssige tekster kom i bydeform, enten entydigt, reelt, eller metaforisk.

Allah ﷻ siger for eksempel:

﴿وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا﴾

”Og når I er færdige (med jeres Hajj eller 'Umrah), så tag på jagt...” [MOQ al-Maidah 5:2]

Allah ﷻ siger:

﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا﴾

”Spis og drik...” [MOQ al-Baqarah 2:187]

Og Allah ﷻ siger:

﴿فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا﴾

”Og så snart Bønnen er færdig, så drag ud...” [MOQ al-Jumu'ah 62:10]

De fleste Ayaat i Qur'anen kom i bydeform. Derudover sagde Sendebudet Muhammad ﷺ:

((أَمَرْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِإِسْبَاغِ الْوُضُوءِ))

”Allahs Sendebud beordrede os til at fuldende vores wudhu.” [Sunan Ibn Majah, i Kitab al-Taharah...]

Så disse, og mange andre shariamæssige tekster, indeholder anmodninger om at udføre bestemte handlinger, men jagt er eksempelvis ikke obligatorisk, bare fordi anmodningen kommer i bydeform. Desuden er det, 'at spise', 'at drikke', eller 'at drage ud', ikke obligatorisk. Og 'at fuldende wudhu', er ikke obligatorisk, trods det faktum, at disse fraser, ”**Min Herre har beordret mig**”, og ”**Vi er blevet beordret**”, blev udtrykt klart. De vil være anmodninger, medmindre indikationer (Qarain, flertal af Qarinah) hæver anmodningens status til en opfordring (Mandub) eller til en forpligtelse (Fard/Wajib). Men hvis indikationen fra teksten er tvivlsom, vil anmodningen være tvivlsom, og handlingen vil være opfordret, eksempelvis Tasbih efter hver eneste Bøn.

Når indikationen er absolut, vil anmodningen være absolut, og handlingen vil være obligatorisk, eksempelvis at faste Ramadhan. Hvis der ikke var nogen shariamæssig indikation (Qarinah) vil anmodningen være tilladt (dvs. Mubah), ligesom i tilfældet hvor Allah ﷻ siger: ”Så tag på jagt”.

Men ovenstående Ayah (3:104) fremlægger en forpligtelse over muslimerne (hvorend de er), med hensyn til oprettelsen af gruppe(r) eller bevægelse(r), når som helst det kræves ifølge Islam, for at opfylde en kollektiv forpligtelse, og den beskriver også disse gruppe(r)s egenskaber og funktion.

Lad os overveje Allahs ﷻ udtalelse: ”Og lad der blandt jer være gruppe(r)...” [MOQ Aal 'Imran 3:104].

Denne Ayah indeholder en ordre (Amr) fra Allah ﷻ. Hvordan ved vi om denne ordre er en forpligtelse?

Termen 'wal-takun' betyder, 'og lad der være'. Faktisk betegner det første ord 'wa' i dette begreb, en ordre. I dette tilfælde er ordet 'wa' et bindeord (også Qarinah) fordi det forbinder denne Ayah med de foregående to Ayaat, som lyder:

indtil -

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾

”Åh I Troende! ... Og hold fast i Allahs reb (Qur'anen), og bliv ikke splittede...” [MOQ Aal 'Imran 3:102-103]

Ordet 'wa', giver den efterfølgende ordre samme Hukm (dom), værdi og betydning, som den foregående i Ayah 103 i Surah Aal 'Imran. Og eftersom Ayah 104, som omhandler grupper, følger Ayah 103, som befaler os at være forenet så indikerer det, at oprettelsen af en gruppe blandt Ummah er obligatorisk, fordi kaldet til enhed er obligatorisk.